

Praksis. Men naar det ærede Medlem Hr. Kragh nu siger, at man ganske rolig kan tilsidesætte sin Forpligtelse, vil jeg dog spørge: Hvad vil det egentlig sige? Kommunen har dog sine Midler til at inddrive Skatten; det er sandelig ikke behageligt, hvis man undlader at betale Skat, saa kommer nemlig Fogeden og panter. Ja, der er endvidere indført nye Bestemmelser til Sikkerhed for, at Skatten virkelig betales. Hvis den vedkommende er ugift, og man derfor kan formode, at han ikke har noget, hvori man ved Udpantning kan faa Dækning for Skatten, er der truffet saadanne Bestemmelser, at man kan tilbageholde af hans Løn, og hvis Arbejdsgiveren ikke tilbageholder den Del af Lønnen, som han har Pligt til, saa falder det Tab, Kommunen eller Staten eventuelt maatte lide, paa den vedkommende Arbejdsgiver. Man kan derfor aldeles ikke sige, at man ganske rolig kan tilsidesætte sin Forpligtelse. Det kan kun den gøre, der overhovedet intet Indbo har, hvori der kan foretages Udpantning. Der findes vel nok Mennesker — og det er maaske ikke just indenfor den egentlige Arbejderklasse —, der lever paa en ret ordentlig Fod og har et meget smukt Indbo, men som har truffet en eller anden Ordning, der gør, at man ikke kan tage det fra dem.

Men alt dette kan jo ikke være iværksat med det Valg for Øje, som nu forestaar, thi Valgloven, der nedsatte Skattebetalingsbestemmelsen og Opholdsbestemmelsen til eet Aar, blev jo først vedtaget i 1924, og hvis man skulde have foretaget disse Kæltringestreger eller disse Tricks, som er nævnt her, maatte man være begyndt derpaa adskilligt tidligere. De Mennesker, som nu staar med ældre Restancer, som de ikke betaler, fordi de i Stedet derfor vil betale det sidste Aars Skat, kan virkelig ikke have undladt at betale deres Skat i de foregaaende Aar med Valgloven for Øje, thi den eksisterede jo slet ikke i de Aar, da de maatte have paabegyndt denne Trafik. Sagen kan derfor ikke have den overdrevne Betydning for det nuværende Valg, som man synes at ville tillægge den. Hele dette Spørgsmaal: Fortolkningen af den kommunale Skattelov, af, hvorledes man eventuelt skal betale sine Restancer, er et Spørgsmaal, der slet ikke vedrører Valgloven, ikke i allermindste Maade.

Der er altsaa i det ærede Medlem Hr. Kraghs Ministertid fra Ministeriet givet et Svar vedrørende dette Forhold, og den ærede Ordfører for Forespørgerne siger herom, at han selvfølgelig paatager sig det fulde Ansvar derfor. Nu synes jeg, at den

ærede Ordfører ved at bruge disse Ord: at han selvfølgelig paatager sig det fulde Ansvar derfor, i Grunden siger mere, end han behøvede at sige, for til syvende og sidst er dette Spørgsmaal om Ministerens Forhold til Departementschefens Afgørelser paa Ministerens Vegne et temmelig intrikat Spørgsmaal. Jeg for mit Vedkommende vil i alt Fald ikke kunne tillægge en Minister — han være nu Socialdemokrat, Konservativ eller Venstremand — noget politisk eller moralsk Ansvar for en Skrivelse angaaende et Fortolkningsspørgsmaal, som paa Ministerens Vegne er underskrevet af Departementschefen og udsendt af denne uden at have været forelagt Ministeren, og som Ministeren ikke bliver bekendt med, men som saa maaske tre Fjerdingaar efter Udsendelsen pludselig dukker op for Ministeren, og Afgørelsen maaske da viser sig ikke at være i Overensstemmelse med Ministerens Mening. Hvorledes skulde man i Grunden paalægge den vedkommende Minister et politisk eller et moralsk Ansvar derfor? Det juridiske Ansvar bærer han, men for Rigsretten tror jeg nu nok, han i de fleste Tilfælde vilde kunne klare det. Men et politisk, et moralsk Ansvar kan han ikke have. I samme Øjeblik han bliver bekendt med Sagen, maa han selvfølgelig tage visse Konsekvenser deraf, sætte Bestemmelsen ud af Kraft f. Eks., hvis han er i Uoverensstemmelse med den givne Fortolkning. Dette Tilfælde foreligger heldigvis ikke her, thi den ærede Ordfører for Forespørgerne sagde ikke blot, at han selvfølgelig tog det fulde Ansvar, men idet han oplyste, hvordan det var gaaet til, sagde han tillige, at efter hans Opfattelse dækkede det ogsaa, hvad der er gældende Ret for Øjeblikket her i Danmark. Ja, men saa er hele Meddelelsen om, at han ikke har kendt Skrivelsen, og at den er udsendt paa et Tidspunkt, hvor han var ude at rejse, ganske ligegyldig, naar den altsaa dækker hans Opfattelse af, hvad der er gældende Ret i Øjeblikket, nemlig at man ikke har Hjemmel til at paabyde, at Restancer skal betales paa en bestemt Maade.

Nu tror jeg ikke, at Spørgsmaalet kan ordnes ganske simpelt paa den Maade, at det paahydes, at den ældste Restance altid skal betales først. Det tror jeg aldeles ikke, man kan gøre, thi det har aldrig nogen Side været de kommunale Valgloves Hensigt med deres Skattebestemmelser-regler at sige, at enhver ældre Restance, som man af den ene eller den anden Grund ikke har villet gaa til Udpantning for, men